

(земай и чети!) Августинъ прие това като едно увѣщаніе отъ небе-то, кое-то му прѣпоручява да чете Библиѣ-тѣ, той ѣж отворилъ и очи-тѣ му паднахъ върху думы-тѣ (Пос. Рим. 13; 13 и пр.) кои-то ся впечатихъ дълбоко въ сърдце-то му, тъй щото тутакси ся рѣши да посвѣти живота си Господу, и прибърза да отиде при майкѣ си да съобщи на неѣ радостно-то извѣстіе, че е приелъ умилостивеніе отъ Господа. Ный можемъ да си въображаваме колко сладко и радостно е было това извѣстіе, и колко искрено благодарна е была благочестива-та му майка — Моника. Августинъ ся върнѣ въ Африкѣ, прѣдаде себе си въ службѣ на църквѣ-тѣ и станжлъ епископъ въ градъ-тѣ Хиппо въ 395 г. гдѣ-то и умрѣ въ врѣме въ кое-то сурови-тѣ Вандали обсадихъ градъ-тѣ 430 гедина. Августинъ, както и други църковни отци не е былъ безъ заблужденія; нѣ свободна-та благодать Божія—въ Іисуса Христа, была негово-то най-сжпоцѣнно сокровище, и въ списанія-та му, кои-то стигнахъ до наше врѣме, намѣрва ся едно сокровище отъ Христіанскѣ мъдрость и опытность, както можяло да ся очякува отъ единъ человекъ, кому-то Августинскый монахъ Лутеръ, отъ всичкы-тѣ земны учители най-много е обязанъ за благодареніе.

Ако и да бѣхъ можилъ още да разскажѣмъ за мнозина вѣрны служители Христовы, имена-та на кои-то сж записани на небе-то, нѣ не могъ да скрѣмъ, че число-то на такыва кои-то изпълнявахъ